

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Fehér kenyérben rejtőző Istenem, imádlak! Fényért jövök hozzád és erőért.

A búzaszemről szóló tanításod foglalkoztat már hetek óta: „Ha a búzaszem nem hull a földbe és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz” (Jn 12,24). Ezek a búzaszem lehetőségei. Melyiket válassza? – Ára van mindkettőnek. Válassza a szűk, terméketlen egyedül maradáást, vagy a sokat ígérő önfeláldozást? Nem ugyanaz a halál, de halál várja itt is, ott is. Ha öncélúan akar élni, az önzés páncélja egyre jobban összeszűkíti, kiszárítja, kiöli életét, a csíra reménye nélkül. A sokszoros termésnek viszont félelmetes nagy ára van. A földbe esni. Sötétbe, csendbe, magányba. Várni az elhalást. – Szenved a búzaszem? Szenved! Fájó az egyedüllét, riasztó a sötétség, nyugtalanító a csend. Fél a gabonaszem? Lehetnek kétségei? Biztos benne, hogy elhaló létéből új élet sarjad? Honnan veszi az erőt az önfeláldozásra? Honnan a türelmet a hosszú várakozásra?

Ezek már nem a búzaszem gondjai. Ha átadta magát a föld életet fakasztó erejének, biztos lehet. Sötétsége fényvé, csendje reményteljes ígéretté, egyedülléte bőséges életté válik . . .

Igénytelen kicsi búzaszem! Micsoda erők szabadulnak föl benned, ha elhalsz . . . Lehull minden bénító kötelék, föloldódik minden görcs. Szabaddá válik mindaz, amit Isten beléd helyezett. Halált legyőzve, diadalmasan tör fel belőled az élet, készen a bőséges termés valószínűsítésére.

Az én lehetőségeim . . . Uram! hányszor akartál búzaszemként a földbe vetni!? Hányszor tiltakoztam és menekültem? Rémtített a búzaszem sorsa. A sötét, az egyedüllét, a csend. Színesebb, változatosabb szerepről álmodoztam. Kerestem ezeket, törtettem utánuk. A káprázat jobban hatalmába kerített, mint a bő termés ígérete. Az eredmény . . . terméketlenség, beszűkülés, görcsök. Ezek szorongatják életemet, és terelik nem az életet hozó, hanem a megsemmisítő halál felé.

Uram! van még időm a földbe kerülni? Van még időm elhalni és bőséges termést hozni? Kérhetem még, hogy vess a földbe? Annyi hűtlen visszautasítás után? Kérhetem, hogy vedd el tőlem a megsemmisülés félelmét? Hogy tölts el a sok termés reményével? – Vetítsd lelkembe a búzaszem titkát. Tudom, hogy keresztet rá a magyarázat, de a megértést, a megértését kérem Tőled. Kegyelmed nélkül tehetetlen vagyok. Pedig de szép volna új életek csírájává lenni! Neked szentelt, Érted élő és elhaló életek . . . Uram, Te mindent tudsz! Tudod, hogy ez még mindig nyitott kérdés az életemben. Segíts hozzá a megoldásához.

Alexia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

28 éves misszionárius életemben még sohasem fordultam sürgető S. O. S. kiáltással hazám felé, de most meg kell tennem. Karácsony másnapján óriási tájfun pusztít